

«ΣΕ ΤΟΝ ΑΝΑΒΑΛΛΟΜΕΝΟΝ ΤΟ ΦΩΣ...»

Δοξαστικό τῶν ἀποστίχων τοῦ Εσπ. τῆς Ἀποκαθηλώσεως,

(Κείμενο - ἀπόδοση σέ ἐλεύθερο στίχο, ὑπό τοῦ πρωτοπροσβύτερου π.Λάμπρου Χ.Τσιάρα)

«Σέ τόν ἀναβαλλόμενον τό φῶς,
ὥσπερ ἱμάτιον,
καθελών Ἰωσήφ ἀπό τοῦ Ξύλου
σύν Νικοδήμῳ,
καί θεωρήσας νεκρόν, γυμνόν, ἄταφον,
εὐσυμπάθητον θρῆνον ἀναλαβών,
όδυρόμενος ἔλεγεν·
οἴμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ·
ὄν πρό μικροῦ ὁ ἥλιος,
έν Σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος,
ζόφον περιβάλλετο,
καί ἡ γῆ, τῷ φόβῳ ἐκυμαινέτο
καί διερρήγνυτο ναοῦ τό καταπέτασμα·
ἀλλ' ἰδοῦ νῦν βλέπω σε δι' ἐμέ ἐκουσίως
ὑπελθόντα θάνατον.
Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου;
ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω;
Ποίαις χερσὶ δέ προσπαύσω
τό σόν ἀκήρατον Σῶμα;
ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω,
τῆ σῆ ἐξόδῳ Οἰκτίρμον;
Μεγαλόνῳ τά Πάθη σου·
ὑμνολογῶ καί τήν Ταφή σου σύν τῆ Ἀναστάσει
κραυγάζων· Κύριε δόξα σοι».

Ἐσένα, πού φορεῖς ἀπάνῳ σου τό φῶς
ὡσάν ἱμάτιο,
καθώς σέ ξεκρέμασε ὁ Ἰωσήφ ἀπό τό Ξύλο
μαζί μέ τόν Νικόδημο,
κι ἔτσι καθώς σέ κύτταξε νεκρό, γυμνό και ἄταφο,
θρῆνο λυπητερό πῆρε νά πεῖ,
καί μέ ὀδυρμούς νά λέει·
Ἄλλοίμονο, γλυκύτατε Ἰησοῦ· (τί ζω ὁ τάλας καί τί βλέπω;)
Ἐσύ 'σαι πού ὁ ἥλιος μόλις πρὶν ἀπό λίγο
ὅταν σέ εἶδε στό Σταυρό νά εἶσαι κρεμασμένος,
τό σκοτός περιβλήθηκε, (δέν ἤθελε νά βλέπει),
ἀλλά καί ἡ γῆ ἐσειότανε συθέμελα ἀπό φόβο·
καί τοῦ ναοῦ τό χώρισμα σχιζότανε στά δύο.
Ἄλλά νά· σέ βλέπω τώρα κι ἐννοῶ
πῶς θάνατο ἐκούσιο γιά μένα ὑπομένεις.
Θεέ μου· πῶς νά σέ κηδέψω ἐγώ;
καί πῶς νά σέ τυλίξω σέ σεντόνια;
καί μέ ποιά χέρια νά ψαύσω ἐγώ
τό ἄσπιλό σου Σῶμα;
και ποιά να ψάλλω ἄσματα
ὅ σπλαχνικέ στην ἐξοδό σου
Τά Πάθη σου δοξολογῶ· ὕμνους ὑφαίνω
κι ὅσο μπορῶ πιό δυνατά κραυγάζω σ' Ὄνομά σου:
Θεέ καί Κύριέ μου, σ' ἐσένα δόξα πρέπει.